

από την Πόλυ Μηλιώρη

Αχ, τα κορίτσια!

Ήτανε λίγο πριν από την Εθνική γιορτή – αν και απεργίες και καταλήψεις είχαν στείλει τα παιδιά στις καφετέριες πριν από την τριήμερη αργία. Μα οπωσδήποτε το καλοκαίρι είχε κάνει την φετινή του πρώιμη είσοδο. Τέτοιο ήταν το ευλογημένο μεσημέρι που έκανα ακόμα μια συνάντηση με τα κορίτσια.

Δημοσιογραφίνα παλαιάς κοπής, βγαίνω συχνά στους δρόμους προκειμένου να αφουγκραστώ – ή για ν' ακριβολογώ: να κρυφακούσω – πώς φέρονται, τί λένε, και πώς αντιδρούν οι άνθρωποι με σάρκα και οστά, πριν δηλαδή η μικρή οθόνη μας στείλει την εικόνα τους φτιασιδωμένη. Αλλά, μόλις πήγα να γράψω «παραμορφωμένη». Καθώς, παρά την όλο αυξανόμενη πεποίθησή μου ότι η τηλεόρασή μας καθρεφτίζει επακριβώς, συχνά στις μεσημεριανές μου εξορμήσεις σε φαστφουντάδικα και καφενεία αρπάζω αφτιασίδωτες κουβέντες: μικρές ανάσες γνησιότητας: σπαθιές ελπίδας για μοναδικότητα του ατόμου. Έτσι, πριν μεταφέρω σε τούτη την φιλόξενη γωνιά την τελευταία συνάντησή μου με τα κορίτσια, θα μου επιτρέψετε να νοσταλγήσω μια αυθεντικά καλοκαιρινή:

Εκείνη η καφετέρια ήταν παραθαλάσσια, σ' ένα νησί έξω απ' τη μόδα. Εκεί που τα παιδιά επιστρέφουν – ή νομίζουνε ότι επιστρέφουν, αφού γεννήθηκαν μακριά απ' το χωριό – σε ό,τι μάθαμε, οι παλιοκαιρινοί, να λέμε «ρίζες». Εκεί που πια επιτρέπονται για τα κορίτσια οι έρωτες, όπου ο παππούς και η γιαγιά επιτηρούν δίχως να απαγορεύουν, όπου η εφηβεία βράζει μεν, μα η αγκαλιά της συνοχής – ταυτό-

χρονα της ανοχής – βάζει τα όρια που κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη. Ήταν λοιπόν κι εκεί ένα τσούρμιο από κορίτσια. Μακό μπλουζάκια – έτσι τα λέγαμε εμείς, κι αν σήμερα τα ονομάζουνε τισέρτε, τίποτα δεν αλλάζει – διαγράφανε τα φουντωτά τους στήθια. Σορτς με ξεφτίδια για στολίδι σκέπαζαν μόλις το βρακάκι του μπικίνι, που αργότερα θα μουσκευόταν θριαμβευτικά σε λαμπερές βουτιές κάτω απ' τον ήλιο. Προς ώρας όμως τα κορίτσια ρουφούσαν τον πρωινό φραπέ τους και ανταλλάζανε τις τρυφερές τους τιποτολογίες, μέχρι να μαζευτούν παρέα τους τα παλικάρια. Κι εγώ, δημοσιογραφίνα παλαιάς κοπής - γυναίκα παλαιάς κοπής, παραμόνευα ν' αρπάξω από χειλανάγνωση τις κοριτσιώτικες κουβέντες τους. Γιατί μιλούσαν χαμηλόφωνα, δίχως την έγνοια της επίδειξης. Μιλούσανε προσωπικά, χωρίς την φαντασίωση ότι τους παίρνει κάποια κάμερα κρυφή ή φανερή. Μιλούσανε η μια στην άλλη, κι όλες μαζί σε όλες μαζί, σε εκείνη την κοριτσιώτικη συνομωσία που έχουμε γνωρίσει οι νεαρές γυναίκες, παλαιάς και νέας κοπής. Πότε πρωτοήρθε στη μια τους η περίοδος λέγανε. Εάν πονά η άλλη, τι άκουσε μια τρίτη έναν γιατρό να λέει στην τηλεόραση, πώς είχε αντιδράσει ο μπαμπάς, τι λέει μια τέταρτη σ' αγόρια τις «δύσκολες της μέρες».

Αίφνης είχε αναποδογυριστεί ο χρόνος και για μένα. Σαν τώρα να ήταν, που με τις φίλες προχωρώντας στη νέα γυναικεία εποχή μας, αλλάζαμε πληροφορίες για το συνταρακτικό συμβάν των εμμήνων μας. Κράτησε ελάχιστα η ταύτιση,

ομολογώ.

Ο χρόνος γύρισε στην θέση του, υπενθυμίζοντάς μου, πως τώρα πια όταν βρισκόμαστε οι φίλες κι ανακοινώνουμε τα νέα του γυναικείου κορμιού μας, χρονολογίες και συμπτώματα εμμηνόπαυσης πέφτουνε στο τραπέζι. Ας είναι. Καλή τους ώρα, στα κορίτσια που στο νησί μου δώσανε το χέρι.

Ενώ προχτές, στο μεσημέρι του μικρού καλοκαιριού, βρέθηκα δίπλα σε αντανakλάσεις της παραφθοράς μας. Σε ένα τσούρμιο από μαθήτριες κλειστού λυκείου, που είχαν αφήσει τα αγόρια τους stand by στα κινητά, κι είχαν βγει για να ψαρέψουν αρπακτούς. Οι αφαλοί ήταν γυμνοί πάνω από τα μπλουτζίν, και η κουφόβραση ακύρωνε τα αποσημτικά και τα αρώματα. Φωνές ανάμεσα σε παιδικό νιαούρισμα και σεξουαλική βραχνάδα αρπάζανε τα νεαρά γκαρσόνια της καφετέριας και προκλητικές ερωτήσεις τα χασομέραγαν. Απροκάλυπτες προσκλήσεις για επίσκεψη στις τουαλέτες πετούσαν πάνω απ' το κεφάλι μου για να αρπάξουν την προσοχή μιας αγορίστικης παρέας στο παραπέρα τραπέζακι. Με δυνατές φωνές με κοροϊδεύανε ομαδικά για το βιβλίο που βαστούσα, για τα ρούχα που φορούσα, για την επιμονή μου να υπάρχω.

Το μεσημέρι ήταν γλυκό οπωσδήποτε. Γι' αυτό και δε με έπνιξε η πίκρα για το πώς κατάντησε η ιδέα της ισότητας που επαγγελθήκαμε. Μονάχα, γρήγορα άφησα στην άκρη το βιβλίο, στύλωσα τα μάτια μου, της παλιάς κοπής, στα όμορφα δικά τους, και αφέθηκα να παρακολουθώ ακόμα ένα επεισόδιο μιας τηλεοπτικής σειράς.